

Nom:
Lo ubi

Arrib d
part, art
tendent
D. Juan
i rom ar
pals, en
sets d'ad
del mate
realitat
a la bode
la publi
que a co
Barcelona
barcelon
Zic mo
tense de
Marta
Yanguar
nes del
mer dec
llos, an
es, d'uz
a figura
"Desti
aires, ar
Conde
lindans
conten
i corre
"Tot ar
zen ser
d'opini
gularme
sunde
"Cul, di
pedis
no tenia
la qual
el contr
que ten
per fe
segura
la lluita
"La com
fent per
serpente
suen doc
la repre
per la M
de d'ar
"La con
sunt
necessa
sicles
"No vido
la dicta
sistem
mcl cose
l'ard.
"Per a
realizar
sunt con
moria de
les abet
conspue
que d'is
l'ar-se

TREBALL

ano : 1968

MINISTERIO DE CULTURA

MINISTERIO DE CULTURA

La utopia monàrquica i les regles del joc

per Gregori LOPEZ RAIMUNDO

Amb el pretexte d'embarcar-se en el seu port, arribà recentment a Barcelona el pretendent D. Juan. Durant l'estiu darrer, D. Juan va passar ja alguns dies a Catalunya i com ara, la seva presència fou aprofitada pels seus partidaris per a realitzar diversos actes d'afirmació monàrquica. En el transcurs del mateix any 1967, nombroses personalitats catalanes anaren a Estoril per tal d'assistir a la boda de la filla del pretendent i, segons va publicar la premsa, l'acte d'homenatge que a continuació fou dedicat a D. Juan a Barcelona reuní la flor i nata de la societat barcelonina.

Els monàrquics barcelonins organitzaren també un viatge a Estoril de l'escriptor Josep Maria Gironella, el qual va publicar a "La Vanguardia" dos llargs reportatges apològics del pretendent. Gironella feu, a més, unes declaracions a l'escriptor Miguel Delibes, aparegudes a la revista "Destino", en les quals tornava a encensar generosament la figura i les idees del Conde de Barcelona.

"Destino" publicà en els darrers mesos altres treballs d'afirmació monàrquica, i el Conde de Motrico, president del "Govern fantasma" de Don Juan, ha pronunciat dues conferències públiques a Barcelona durant el corrent mes de gener.

Tot això mostra que els monàrquics realitzen seriosos esforços per a crear-se una base d'opinió a Catalunya i que es mostren particularment actius en el terreny de la propaganda.

Cal dir que aquesta activitat té lloc en medis burgesos entre els quals els comunistes no tenim ni pretenem de tenir partidaris, per la qual cosa no ens causa cap inquietud. Ans al contrari, ens alegra, car en la mesura en que tendeix a rompre l'imperi del partit únic feixista, aquesta activitat convergeix —encara que només sigui parcialment— amb la lluita que lliuren les forces d'oposició.

La convergència a que ens referim es manifesta, per exemple, en el recolzament que personalitats i publicacions pro-monàrquiques venen donant a la protesta ciutadana contra la repressió, a l'acció d'obrers i d'estudiants per la llibertat sindical i a altres activitats de signe antifranquista i democràtic.

La convergència entre l'oposició i els monàrquics en l'acció contra Franco i els "altres" és, per tant, un problema actual que interessa examinar en els seus diversos aspectes.

★

Es evident que en el propòsit d'acabar amb la dictadura, monàrquics i forces d'oposició seriem, junts, mes forts que separats, per la qual cosa ens interessa a ambdós posar-nos d'acord.

Per a que un tal acord, però, arribi a realitzar-se, és necessari que les dues parts siguem conscients dels límits en els quals hauria de plasmar-se. Posat que els nostres fins ulteriors són diferents, un acord entre monàrquics i republicans —o bé entre l'oposició i els "evolucionistes"— només pot realitzar-se sobre objectius comuns a ambdues

parts que no suposin per a cap d'elles abandonament de llurs postulats a llarg termini.

Partint d'aquesta concepció, els comunistes proposem que tots els partidaris de realitzar canvis polítics discuteixin unes bases mínimes o "regles del joc" que facin possible: en l'immediat la col·laboració per tal de posar fi a la dictadura, i en l'esdevenidor el respecte i la coexistència entre les diverses forces, tendències o corrents polítiques, en un marc que garantitzi les llibertats per a tots i l'acatament de tots a la sobirania popular. A judici nostre, aquestes bases o regles haurien d'incloure els punts següents:

1. Restabliment de les llibertats polítiques sense discriminacions.
2. Amnistia general per als presos i exiliats polítics.
3. Elecció d'unes Corts Constituents que serien les cridades a decidir el futur règim d'Espanya.

Els monàrquics, però, no semblen buscar la discussió amb les forces d'oposició per a

elaborar en comú una alternativa a la dictadura sinó pura i senzillament per a que recolzem la restauració de la Monarquia. Aquesta pretensió és, naturalment, inacceptable pels republicans; tan inacceptable com ho seria pels monàrquics la demanda que recolzin la restauració de la República. D'ací que el desitjable acord entre monàrquics i oposició no s'albiri fàcil ni ràpid.

★

La punya monàrquica per a guanyar per a llur causa les forces d'oposició és localitzada clarament en alguns dels articles a que ens hem referit anteriorment. En un d'ells, el Senyor Manuel Jimenez de Parga presenta la Monarquia com el règim més convenient per als espanyols, inclosos els republicans. Segons el senyor Jimenez de Parga, el règim ideal per a Espanya seria: "...Una Monarquia democràtica sostinguda i impulsada per aquells que avui són —han de ser— republicans."

Entre les raons que el senyor Jimenez de Parga esgrimeix per a defensar allò que ell mateix denomina la seva "utopia", figura la següent: "...El país no es monàrquic. Només una minoria, molt minoria, creuen en aquesta recepta política. No obstant, tampoc la majoria dels espanyols són rabiosament republicans."

Encara que fos cert —cosa que està per demostrar— que no hi ha una majoria d'espanyols rabiosament republicans, ¿per què haurien aquests de renunciar a llurs preferències republicanes per a recolzar una monarquia en la que només creu una minoria molt minoria?

A aquesta pregunta respon tàcitament el senyor Jimenez de Parga dient que les dues variants de República possibles a Espanya serien igualment detestables, mentre que una Monarquia recolzada pels republicans donaria

(passa a p. 2)

" PER LA CONTINUACIO DE LA LLUITA EL 1968 "

En començar l'any, les Comissions Obreres del Tèxtil, Metall i Construcció de Terrassa s'han dirigit a la classe obrera de la localitat i comarca fent balanç d'un any d'accions i plantejant les noves lluites a venir per les reivindicacions obreres.

"...L'any que acaba —diu el document— ha suposat pels treballadors un empitjorament de llurs condicions de vida, una agravació de tota la situació econòmic-social." (...)
"...amb la intensificació a gran escala de l'atur obrer mitjançant la fórmula d'acomiadament per expedient de crisi...; amb l'escarni del salari mínim...; amb els decrets sobre la congelació dels salaris i la desvaloració de la pesseta...; tot això, ens ha creat als treballadors... una situació econòmica sumament insuportable. Però 1967 ha suposat una elevació ràpida de la consciència de classe dels treballadors..." "..."els treballadors de Terrassa, encapçalats per les Comissions Obreres han sabut lliurar l'acció a les empreses, en el si mateix dels Sindicats Verticals, i sortir al carrer per a defensar amb justesa i decisió llurs reivindicacions. Les concentracions al Sindicat Vertical; la celebració pública de desenes d'Assemblees obreres, multitud de plantes, vagues i tot tipus de protestes als llocs de treball; les importants manifestacions del 17 de febrer, 1 de Maig, 11 de setembre i la gran jornada del 27 d'octubre, posen en relleu amb prou claredat la voluntat dels treballadors de descarregar de llurs espatlles el pla de misèria del Govern."

"...Segons els plans del Govern —continua la crida de les C.O. de Terrassa— en aquest any de 1968 continuaran empitjorant les condicions de vida i de treball. El pla d'aus-

teritat, amb la congelació de sous i salaris, és un pla de misèria carregat damunt les esquenes dels treballadors. Els acomiadaments continuen i continuaran intensificant-se... (...)
...La Cambra Oficial de Comerç i Indústria de Terrassa, intentant falsejar la veritat de l'abast de l'atur obrer i els expedients de crisi ha publicat a "La Vanguardia" de Barcelona un article... afirmant que consten com a parats a Terrassa ciutat un total de 841 (treballadors)... Com que no els costa res mentir, menteixen amb el més gran cinisme. Una relació secretament passada a les empreses per aquest mateix organisme, amb dades facilitades pel Sindicat Vertical, assegura detalladament... que en acabar el mes de novembre hi havia, només al tèxtil, 6 065 parats..."

La crida expressa la confiança en la classe obrera i en la seva lluita encapçalada per les C.O. i manifesta "...igualmente el nostre recolzament i solidaritat amb l'acció dels treballadors de la "Cerdans"... contra els acomiadaments i pel dret al treball...", i acaba reiterant la crida a noves accions per les reivindicacions obreres:

"...Cridem a la classe obrera a redoblar la seva acció a les empreses... i fer del 1968 un any decisiu en la lluita per impedir els acomiadaments; per una solució de l'atur obrer; pel salari mínim de 300 pessetes i l'escala mòbil; per un salari igual a treball igual per a les dones i els joves; per una assegurança d'atur equivalent al 100 per cent del salari real; pel dret de vaga; pel sindicat obrer, democràtic, independent i unitari.

"Units, imposarem la justesa de les nostres reivindicacions", acaba el document.

LA QUOTA EMPRESARIAL DE LA SEGURETAT SOCIAL AGRARIA

per Jaume ROCA

Ja sabem que les lleis espanyoles estan dictades pels interessos del gran capital oligàrquic i dels grans latifundistes. Aquests, amb l'Estat franquista, tenen la paella pel manec..., i se'n serviran fins que el poble no els l'arrenqui de les mans.

Mentre se sentiren prou forts, els grans latifundistes oposaren el "veto" a la justa reivindicació dels treballadors del camp d'un règim de Seguretat Social Agrària equivalent al dels obrers de la indústria. I quan ja no els fou possible impedir-lo, eternitzaren l'elaboració d'un Projecte de Llei que no vegé la llum fins el 1963.

De projectes el Govern en té els calaixos plens..., i el de la Llei de Seguretat Social Agrària ha dormit en un d'ells durant tres anys!

Finalment, les "Cortes" franquistes van pondre una Llei... com no n'existeix d'igual en cap altre país del món. Una Llei, a través de la qual els grans latifundistes andalusos, extremerys i d'arreu d'Espanya, aquells que exploten milers i milers de jornalers en llurs immenses propietats, s'esquiven de pagar la quota que els correspondria i la carreguen damunt dels petits i mitjans propietaris. Els quals, sovint, treballen llurs terres amb els braços familiars, sense necessitat de jornalers.

La utopia monàrquica i les regles del joc

(ve de p. 1)

al Rey la possibilitat de condemnar a l'ostracisme als "monàrquics de tota la vida" i de convertir Espanya en una democràcia exemplar.

Però, diem nosaltres, si el recolzament dels republicans pot determinar que una Monarquia sigui democràtica, ¿per que es nega a aquests mateixos republicans capacitat per a cimentar una República democràtica?

Per altra banda, és evident que un Rey que volgués veure triomfar la democràcia hauria de propiciar l'establiment de les llibertats democràtiques sense excepció i donar al poble les possibilitats de modelar o canviar el règim d'acord amb les seves preferències. ¿Per què, doncs, els monàrquics rebutjen que aquestes condicions presideixin un període transitori, sense signe institucional, destinat a fer possible que el poble elegeixi lliurement el règim que prefereix?

En les condicions que proposem els comunistes, el senyor Jimenez de Parga podria defensar amb tota llibertat les seves conviccions monàrquiques; podria, si reunia els vots necessaris, ésser Diputat a l'Assemblea Constituent i, si en ella trobava una majoria monàrquica, ésser co-fundador d'una monarquia, la legitimitat de la qual reconeixem fins els republicans, els quals, dins els marcs de la legalitat establerta, seguiriem la lluita per un règim republicà.

El més raonable, l'únic raonable, és que monàrquics i republicans discuteixin i es posin d'acord sobre les "regles del joc" a respectar per tal que el poble pugui decidir lliurement el règim futur. Suposar que els republicans —entre els quals ens contem— anem a acceptar el convertir-nos en la infantaria de la restauració monàrquica, sense devolució prèvia de les llibertats democràtiques i sense consulta prèvia al poble, és efectivament una utopia. Mai acceptarem els comunistes una Monarquia imposada al marge de la voluntat popular.

Això no vol dir que posem condicions als monàrquics per a la discussió ni per a colpejar junts, o bé al mateix temps, a l'enemic comú. Ans al contrari, busquem i buscarem activament la discussió i la coincidència amb tots els partidaris de canvis —els monàrquics inclosos— segurs que, sota l'impuls de la lluita i del moviment de masses, la raó s'obrirà camí i, amb ella, el triomf de la sobirania popular.

La quota patronal de Seguretat Social hauria de pagar-la cada propietari segons el nombre de treballadors que ocupa en el curs de l'any i de les jornades de treball efectuades per cadascun d'ells. Així es fa en tots els països. Així ho reclamaren fins el darrer moment els pagesos, mentre el Projecte de Llei era discutit a les "Cortes".

Però res hi féu: les "Cortes" aprovaren una que empleen en les seves terres uns 5.000 jornalers que fa que els pagesos de Lleida, per exemple, nalers, els toca de pagar tant com als latifundistes de Còrdoba que n'empleen 128.000 una Llei que fa que a Lleida i Girona el total a pagar representi 170.000 pessetes-obrer, mentre que a les vuit províncies andaluses, feude dels grans territoris, la quota empresarial representa unes 10.000 pessetes-obrer.

La troballa per arribar a un tal resultat ha estat el fer pagar la quota empresarial prenent per base el liquid imposable, tant si s'empleen obrers agrícoles com si no!

A Lleida, una tal troballa es tradueix en l'expoliació suplementària als pagesos de 130 milions de pessetes per any.

Com és natural, la presentació d'un sol cop dels rebuts corresponents a la quasi totalitat de la quota anyal ha provocat la més gran indignació. La resposta dels pagesos lleidatans; **NO PAGUEM! RESISTIM A L'EXPOLIACIO!** està dictada pel dret més legítim.

La indignació és gran en el camp. Després de les Cambres sindicals Agràries de Catalunya i Aragó, reunides a Lleida, moltes altres Cambres provincials han fet el mateix i han imposat la reunió extraordinària dels Presidents de les Cambres de totes les províncies per tal de demanar amb caràcter d'urgència que s'estableixi un nou sistema de càlcul de la quota empresarial.

Els treballadors del camp reclamen una veritable Seguretat Social que els assegurui una jubilació que acabi amb l'espantall d'una vellesa sense recursos, així com unes prestacions que atenuin les privacions en cas de malaltia o incapacitat de treball. Totes les capes de la pagesia laboriosa exigeixen que s'acabi amb l'abandó social dels homes de la terra. Uns i altres, per interessos comuns, reclamen que els latifundistes parasitaris paguin la part que els correspon proporcionalment al nombre de treballadors, fixes o eventuals, que empleen tot al llarg de l'any. **ES JUST, RAONABLE I NO ADMET DISCUSSIO!**

CONCENTRACIO DE COLONS DE LES TERRES DELS BENEFICIATS

Per tal de fer valdre llurs drets front a les maniobres dels beneficiats de la catedral de Lleida, 400 colons de les terres en litigi es concentraren a les pletes de Vinalesa el 10 de desembre.

El dia 13, a primeres hores de la matinada, la Guardia Civil, arrencava dels respectius llits a tretze camperols de la Junta de Colons, els quals foren mantinguts en estat d'arrestació fins a la tarda.

La mobilització de les forces repressives contra els colons no resol els problemes pendents, però sí contribueix a augmentar la indignació dels pagesos i de la població en general que comparteix llur punt de vista.

Les forces U.S.A. trenquen la treva del Têt al Vietnam i intensifiquen llur brutalitat genocida.

La presència de la VII Flota ianqui davant les costes de la República Popular de Corea del Nord agreuja la provocació del vaixell espia «Pueblo».

A Groenlandia, un nou Palomares ens recorda la permanència del perill nuclear sobre la humanitat.

CAL ALLUNYAR D'ESPANYA ELS FAUCTORS DE GUERRA IANQUIS: CAL RESCINDIR EL PACTE IANQUI-FRANQUISTA DE 1953.

cada dia :

De 7 a 7'50

de 19,3 - 20,7 - 24,6 y 30 m.

De 14 a 15

17 - 19,3 - 20,7 y 24,6 m.

De 17 a 00,20

17 - 19,3 - 20,7 y 24,6 m.

La "Benguerel" ni treballa ni paga els seus obrers

Barcelona. — En acabar-se l'any, l'empresa "Benguerel" devia als seus treballadors quatre setmanades, dos mesos de punts i la paga extra de Nadal. I com que ningú no atenia llurs pressants reclamacions, els treballadors van fer cap al domicili de l'amo, carrer de Llúria, la tarda del 23 de desembre.

La policia armada, els de la "social", els jerarquies de la C.N.S., els mateixos que ahir protegien aquests i altres "Benguerel" reprimint les vagues i reivindicacions dels treballadors, no han pres cap mesura contra una empresa que no paga els jornals treballats; al contrari: acudeixen a tots els expedients per a frenar l'acció dels obrers i intenten contentar-los amb paraules.

Les paraules no comprenen pa: Els treballadors han exigít; un anticip immediat de cinc mil pessetes per cap i l'actuació d'un advocat, elegit per ells mateixos, que defensés realment llurs interessos, cosa que no fan els verticals. Els treballadors de la Benguerel no han de lluitar sols; ni ells ni cap de les nombroses empreses que avui es troben en casos similars. L'acció solidària, la de les altres fàbriques del mateix ram en primer lloc, ha de recolzar-los i sostenir-los. La Benguerel no és un cas apart; l'amenaça de tancament de fàbriques, d'expedient de crisi, afecta agudament tot el tèxtil de Catalunya, i no solament el tèxtil. Contra les mesures del règim i de la patronal en perjudici de la classe obrera, l'arma més efectiva és l'acció solidària, unida, de tots els treballadors.

Les expropiacions de l'autopista Barcelona La Junquera

Uns dos mil propietaris i arrendataris de terres es troben amenaçats d'expropiació a favor de l'autopista Barcelona - La Junquera. L'especulació desenfrenada dels constructors concessionaris, les arbitràries modificacions del traçat de les obres, els preus i modes de pagament que imposen els expropiadors amb la complicitat de les autoritats, constitueixen un seriós motiu d'inquietud i indignació en tota la zona afectada.

La situació ha pres caire de denúncia pública en celebrar-se una Assemblea de propietaris de les terres expropiades a la "Hermandad" de Mataró. Els pagesos plantejaren llurs reivindicacions amb energia i els jerarquies que presidien la reunió es veieren obligats a aprovar les propostes presentades i a elevar-les a la "superioritat".

Es un primer pas: Cal fer front a les tropelies que acompanyen sempre aquesta mena de negocis fraudulents que són les expropiacions forçoses. Com a La Mariola, de Lleida; sense abandonar la lluita ni un sol moment.

La justa solució del problema nacional a la Unió Soviètica

per JOSEP MOIX

Per a comprendre millor la veritable significació i la gran importància política i social de la solució del problema nacional a la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, cal tenir en compte, segons el meu parer, els trets característics de la situació política i les condicions socials existents, el 1917, a la vella Rússia Tsarista, abans de produir-se la Gran Revolució Socialista d'Octubre.

El règim tsarista era un sistema polític autocràtic, semifeudal i imperialista, que tenia sota el seu domini una unió de diverses nacionalitats, de pobles i de grups ètnics que estaven oprimits per la nació russa. En els darrers anys de la seva existència, en el país s'havia desenvolupat ràpidament el capitalisme, que va originar molts i complicats problemes que agreujaren més els antagonismes de classes. Les masses treballadores estaven sotmeses alhora a l'explotació capitalista, al jou dels terratinents, a l'arbitrarietat política i a l'opressió nacional.

Les condicions de vida de les masses populars eren tan desastroses que el promig de vida de la població era solament de 32 anys. El 75 per cent de la població era absolutament analfabeta. El propi Lenin, pocs anys abans de la Revolució, havia escrit amb indignació que a Europa no hi havia cap més país on les masses populars fossin tan expoliades respecte a l'ensenyament, la il·lustració i el saber.

La població de les nacionalitats i pobles que eren víctimes de l'opressió nacional equivalia a la meitat de tota la Rússia d'aleshores. La denominació denigrant de "presó de pobles" del règim tsarista era ben justificada.

Amb la victòria de la Revolució d'Octubre i la presa del poder per la classe obrera, el nou Estat soviètic promogué una transformació radical en tots els aspectes de la vida, tant econòmica, com social i política: abolició de la propietat privada dels mitjans de producció (i per tant emancipació dels treballadors de l'explotació de l'home per l'home); va donar la terra als pagesos; derrocà la "presó de pobles" i liquidà l'opressió nacional i donà la llibertat completa a totes les nacionalitats, etc.

La creació, l'any 1922, de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, sobre la base de la unió voluntària dels pobles que s'havien fos en la lluita comú contra l'autocràcia tsarista i que consideraven la unió de les seves forces com una premissa per aconseguir els fins de la revolució, constituí un triomf de l'internacionalisme proletari.

Totes aquestes conquestes, assolides arran de la Revolució d'Octubre, han eliminat per sempre els antagonismes socials i nacionals en la societat socialista soviètica.

La Revolució d'Octubre i la correcta aplicació de la política nacional, basada en els principis leninistes, obrí el camí a la justa solució de la qüestió nacional i al desenvolupament de la fraternal unitat multinacional de les 15 Repúbliques que formen la gran i poderosa Unió Soviètica. De les nacions, pobles i grups ètnics que abans eren oprimits i befats per l'imperi tsarista, s'han format les Repúbliques socialistes i cada una d'elles gaudeix d'una Constitució concordant amb la de la URSS, que té en compte les peculiaritats nacionals. Els drets de sobirania de les Repúbliques estan protegits per la URSS. Les lleis aprovades pel Soviet Suprem, que és el Poder legislatiu, es publiquen en les llengües de les Repúbliques federades. La justícia és administrada en la llengua de cada República federada, o autònoma, o de la regió autònoma.

El Soviet Suprem de la URSS està compost de dues Cambres que gaudeixen d'iguals drets: el Soviet de la Unió i el Soviet de les Nacionalitats. Aquest és elegit en les següents proporcions: 32 diputats per cada república federada, 11 per cada república autònoma, 5 per cada regió autònoma i 1 per cada comarca nacional.

Tots els ciutadans de la URSS tenen igualtat de drets, sense distinció de nacionalitat, de sexe, de raça, en tots els dominis de la vida econòmica, pública, cultural, social i política. Tenen assegurat el dret a l'ensenyança gratuïta a tots els nivells —primari secundari i superior—, el professional i el tècnic. L'ensenyança general de vuit graus és obligatòria i en llengua materna.

La unitat és forta entre les nacions i els pobles soviètics perquè cada una d'elles té els mateixos drets i deures, perquè són lliures i no n'hi ha cap que oprimeixi a les altres. Totes avancen pel camí d'un constant desenvolupament cultural, industrial, agrícola i científic. Tenen un interès comú i les mateixes aspiracions progressives. El més elevat testimoni d'aquests fraternitat el van donar en els quatre anys de guerra contra la pèrfida agressió de l'Alemanya feixista, la qual va com-

portar per a tots els pobles soviètics enormes sacrificis de vides, de destruccions i de sofriments.

L'experiència positiva de la solució de la qüestió nacional a la Unió Soviètica és altament allisonadora per a tots els països on existeix aquest problema, com és el cas d'Espanya. Però amb això no vull pas dir que és un model que s'hagi d'aplicar exactament pertot arreu. El marxisme-leninisme ens ensenya que aquesta qüestió forma part del problema general de la revolució i que en cada etapa es planteja d'una manera diferent d'acord amb el caràcter d'aquesta. Lenin ha dit que el fonamental en el problema nacional consisteix en saber unir, en la lluita contra el nacionalisme burgès, els obrers de totes les nacions, apropar-los entre ells, aconseguir la unitat en llurs accions en la lluita de classes. També indicà, però, que en cada nacionalisme burgès de les nacions oprimides hi ha un contingut democràtic contra l'opressió i aquest contingut nosaltres el recolzem sense reserves.

AJUT ALS PRESOS

Luis, 100 pts; C. Astúries, 620 pts; Isidro, 150 pts; Antonia, 100 pts; Rogeilo, 1 000 pts; Un grup de dones, 425 pts; Luis (dues entregues), 150 pts; Parcs i Jardins, 320 pts.

El que sobra a la Universitat és la dictadura

Les lluites estudiantils s'han estès pràcticament a tots els districtes universitaris. La Universitat madrilenya apareix en aquests primers mesos de 1968 com un centre avançat de l'acció nacional contra la dictadura. En solidaritat amb els estudiants madrilenys i en defensa de les reivindicacions generals universitàries, s'han sumat successivament a l'acció Valladolid, Sevilla, Santiago de Compostela, Oviedo, Màlaga, Saragossa, Granada i Barcelona.

El Govern i els portaveus "ultres" no volen altra "explicació" a l'agudització de l'acció universitària que la tan rebregada dels "grups subversius" i altres "minories d'elements pertorbadors". Ni admeten altra "solució" a les reivindicacions estudiantils que la de mostrar més "ma dura" en la repressió: "La 'razzia' de la nit del 26 al 27 a Madrid —després del Consell de Ministres—, amb prop d'un centenar de detencions del clàssic tipus terrorista; la nota del Govern Civil de Barcelona entregant a 8 estudiants a les autoritats militars i anunciant amenaçadorament: "...la detenció de todos cuantos infrinjan la Ley...", el decret introduint la policia dins les aules universitàries —mesura inqualificable que demostra el grau d'impotència del Govern—, un centenar de sancions acadèmiques entre Madrid i Barcelona, etc., són punts sobressortits d'un esforç repressiu jalonat d'expulsions, tancament de facultats, processaments, empresonaments, que fereixen a les persones però no poden acallar la protesta i agreujen, així sí, encara més els problemes.

"ABC" del 24-1-68 es queixa amargament que, "...La Universitat pateix per damunt de tot d'una greu crisi d'autoritat. El Rector i els seus Degans no manen més enllà de llurs despatxos..."

¡La confessió és "de bulto"! I, afegim nosaltres, aquesta crisi d'autoritat que confessa "ABC" corseca la dictadura no solament en el recinte universitari, sinó arreu. Com afirma la Declaració a l'opinió pública de la Junta d'Estudiants de la Universitat de Madrid, "...Els problemes fonamentals de la Universitat són fidel reflexe de la situació econòmica, política i social d'Espanya..."

Així és. I la solució a aquests problemes es troba justament en la via contrària a la

AJUT AL PARTIT

XX 69, 175 pts; XX 69, 625 pts; C.R., 400 pts; C.R., 115 pts; Oficina AA, 100 pts; Revilla, 150 pts; Enrique, 2 000 pts; Goicolea, 200 pts; Grup Frco. Ferrer, 84 pts; Grup Garica Lorca, 200 pts; Luis Domingo, 250 pts; Luis Domingo, 150 pts; Tramvies, 200 pts; Un simpatitzant Seguros, 100 pts; Proletari n° 2, 25 pts; S.X.B., 375 pts; Alonso, 200 pts; Simpatitzant A, 100 pts; AMOP (3 entregues), 495 pts; J.A. (3 entregues), 150 pts; Dos Cunyats 100 pts; M. M. 640 pts; Grup Victòria (3 entregues), 517 pts; Quatra Barres, 50 pts; Grup Endavant, 300 pts; Un de La Bordeta, 500 pts; ACO, 200 pts; W, 575 pts; 2 simpatitzants, 125 pts; J.L.M., 364 pts; M.P., 257 pts; M.N., 175 pts; C.L.T., 14 483 pts; Terrassa Revolucionària, 250 pts; M.O., 1 000 pts; C.D., 200 pts; Tahelman, 1 445 pts; F.M. (tres entregues), 660 pts; AMOP (dues entregues), 220 pts; Grup Endavant, 535 pts; Victòria, 183 pts; M.P. Riojano, 600 pts; P.M. Maco, 150 pts; Grup Orient, 150 pts; Grup A, 325 pts; Tarraconense, 1 000 pts; Grup E. Ferrer (dues entregues), 129 pts; Parcs i Jardins, 20 pts; C.G.E., 50 pts; Transports, 500 pts; Transports (dues entregues), 908 pts; Luis (tres entregues), 300 pts; Un simpatitzant Seguros, 100 pts; Un camarada, 50 pts; S.X.B., 350 pts; Siemens, 50 pts; C. Hidalgo de Cisneros, 200 pts; Santiago, 500 pts; Juan de Lleida, 200 pts; Grup A de B., 500 pts; Grup Vostok 2, 400 pts; Grup U. Ch. F., 475 pts; Grup 3 de novembre, 400 pts; R.G., 200 pts; De Jaume, 400 pts; Joan i família, 4 000 pts; Del Matrimoni, 300 pts.

reclamada per "ABC" i altres "ultres"; la solució està en l'esbandiment de l'Autòritat dictatorial; en el seu esbandiment total i definitiu.

A l'hora de fer aquesta ressenya, les manifestacions a l'interior i a l'exterior de la Universitat prossegueixen, a Barcelona també, on no passa dia sense registrar assemblees lliures, seguides o no de manifestacions, crema de diaris en protesta per llurs fallacioses informacions, interrupció del tràfic pels estudiants, etc. L'energia desplegada en aquestes accions pels estudiants, dins de la Universitat quan el Rector ha tractat de fer-los barrar les portes de la Junta o de les aules per a reunir-s'hi, o cara a la repressió policial, enfrontada amb gran combativitat, situen l'acció dels estudiants barcelonins en lloc destacat de les lluites universitàries en curs.

En les notes a la premsa —d'inserció obligatòria— de Garcia Valdecasas, alternen els "slogans" sobre "elements subversius" i "propaganda insidiosa", amb les amenaces, les sancions i l'afirmació de la voluntat de reprimir.

El Rector del Districte Barceloní es mostra particularment agressiu en una de les seves notes contra les accions en solidaritat amb els estudiants madrilenys, accions que qualifica de "més greus", justament pel fet del seu contingut solidari.

No ens estranya que a Valdecasas i a altres portaveus de la propaganda oficial els faci mal que els estudiants de Barcelona, junt als de la resta d'universitats espanyoles, facin pinya, solidariament, al costat dels estudiants madrilenys i front a la dictadura. I pensem que el fet de confessar-ho públicament a la premsa prova l'eficàcia i l'impacte de les lluites dels estudiants des de la represa de l'actual Curs ençà.

Aquesta lluita és avui la més important acció de masses contra la dictadura. Cal recolzar-la; cal estimular-la amb la solidaritat efectiva de tots els sectors de l'oposició. La unitat de tots els estudiants d'Espanya i la solidaritat envers ells de totes les forces de l'oposició poden acular la dictadura a una nova i important derrota en la seva pretensió de regimentar la Universitat i paraitzar el moviment democràtic estudiantil.

Som cada vegada més els que lluitem contra la repressió

La mobilització realitzada per la classe obrera i altres sectors de la població en defensa dels membres de Comissions Obreres detinguts arrel del 27 d'octubre ha permès que la immensa majoria d'aquests hagin estat posats en llibertat.

Amb una gran sensibilitat, expressava aquesta realitat un obrer terrassenc quan, en acabar de sortir de la presó, adreçant-se públicament als seus companys de treball els deia: "La vostra lluita i la vostra solidaritat han fet possible la nostra alliberació. ¡Gràcies, companys, per tot el que ens heu ajudat, a nosaltres i a les nostres famílies!" Aquesta mateixa sensació de que amb la lluita s'obtenen resultats la sentien els antifranquistes de Barcelona quan, unes hores abans de la nit de Nadal es rebia la bona notícia que un altre grup de treballadors havien sortit en llibertat i passarien, per tant, les festes amb llurs famílies i llurs fills.

Aquests èxits, però, no poden fer-nos oblidar que a la "Modelo" segueixen empresonats Angel Rozas, Vicente Faus, Múrcia, dos obrers de Terrassa i un de Mataró. I també, que Camacho i altres dirigents obrers segueixen arbitràriament empresonats en diferents presidis d'Espanya. La repressió s'estén també als membres del Sindicat Democràtic d'Estudiants, a desenes de personalitats que protestaren contra les brutalitats dels porristes l'Onze de Setembre, a la revista "Destino" i, darrerament, al senyor Comin. Pel mes de març està anunciat el procés contra un grup d'antifranquistes per haver participat a l'acte contra la repressió celebrat a la Universitat de Barcelona el 26 d'octubre del 1966.

Amb aquesta proliferació de mesures repressives, Franco i els ultres del règim volen impedir —sobretot després de l'èxit de la jornada del 27 d'octubre darrer a Madrid, Terrassa i altres indrets—, que la lluita de les masses, i en particular la de la classe obrera, s'eixampli i progressi. Aquesta fi persegueixen els quotidians processos del Tribunal d'Ordre Públic, pels quals desfilen desenes i centenars de treballadors i democrates, condemnats a injustes penes d'empresonament i multes.

La lluita contra la repressió abasta ja a sectors molt amplis de la població. Algunes d'aquestes manifestacions tenen un caràcter marcadament contra-ofensiu, d'indubtable significat polític, com per exemple el darrer procés contra el dirigent obrer Ariza: Aquell qui, en realitat, ha aparegut sentat en el banc dels acusats ha estat el règim. Processos com aquest contribueixen a prestigiar encara més les Comissions Obreres, a palesar el dret inalienable dels treballadors a lluitar, a organitzar-se i a defensar-se.

Només amb un gran esperit ofensiu per part de les Comissions Obreres, tal i com correspon a l'actual situació política, pot explicar-se que a Terrassa, en nou setmanes, hagin estat recaptades més de 600 000 pessetes a les fàbriques, tallers i barris, i que una bona part d'aquestes hagin estat aportacions de grups catòlics i sacerdots.

La mobilització desenrotllada a Barcelona ha permès de recaptar prop de 400 000 pessetes des del 27 d'octubre. A aquesta campanya s'han sumat intel·lectuals, artistes, alguns dels quals amb aportacions de varis milers de pessetes. Es igualment il·lustratiu de l'ambient que regna contra la repressió el fet que en algunes misses del Gall els sacerdots hagin parlat dels membres de Comissions Obreres detinguts i hagin estat organitzades recaptades entre els fidels.

La puixança del moviment obre a diari noves vies, fent que la solidaritat no sigui

una tasca exclusiva d'uns quants sinó la de cents i mils d'antifranquistes. A això tenen els festivals que en diferents barris de Barcelona estan celebrant les Comissions Obreres i les Comissions Obreres Jovenívols. A un d'ells han assistit 500 joves; a d'altres 300 i 400 persones. La immensa majoria d'aquells que hi assistien sabien que anaven a festes, els beneficis de les quals eren per a la solidaritat amb els detinguts de Comissions Obreres. Ho sabien els músics i cantants que actuaren benevolament i els rectors que cediren els locals; a Madrid i a Bilbao, amb motiu de les passades festes, els amics del barri, els companys de treball i amb ells molts altres antifranquistes, acudiren a centenars a la porta de la presó a l'hora de la visita a saludar i portar llur caliu a les famílies, a deixar a "ventanilla" unes l·laminadures per a un o altre dels empresonats, uns paquets de tabac, etc. Aquesta manifestació de solidaritat, pública, massiva i perfectament legal, podria produir-se cada diumenge, cada dia de festa: Heus aquí experiències útils que, en la mesura en que siguin generalitzades, poden donar lloc a actes públics encara més importants contra la repressió.

En aquesta direcció avancem, i per ella cal avançar encara més, aprenent i recolzant-nos en les experiències i les possibilitats immenses de mobilització que les mateixes accions ens ofereixen. Cada vegada més obrerament es recapten diners a les empreses i als barris destinats als membres de Comis-

sions Obreres detinguts. A qualsevol hora del dia o de la nit s'omple el Palau de Justícia d'obrers, advocats, intel·lectuals, estudiants... cada vegada que hi han detencions. Tan aviat surten dels locals de la policia, els obrers experimenten el calor de la fraternitat i la solidaritat de llurs companys que els esperen per abraçar-los. Moltes vegades es tracta de persones que no coneixen, però que senten la necessitat de dir-los: ¡Estem amb vosaltres! Un exemple d'aquesta presa de consciència col·lectiva front a les arbitrarietats és l'actitud dels ciutadans que s'han negat a pagar les multes imposades pel Governador, i les desenes de persones que actualment estan firmant un document solidaritzant-se amb aquells. Més recents encara són les manifestacions dels estudiants de Barcelona i d'altres Districtes universitaris en solidaritat amb el universitaris de Madrid.

No hi ha dubte; la solidaritat en totes les seves formes, la lluita contra la repressió en les seves múltiples manifestacions, creix cada dia, agrupant i mobilitzant a nous milers d'antifranquistes, palesant així quant sols i aïllats s'estan quedant Franco i els ultres. Per això els comunistes hem de ser els primers a tot arreu, i fonamentalment en els centres de treball, a desplegar la nostra iniciativa, a promoure, units a tots els democrates, accions de masses contra les arbitrarietats franquistes, en solidaritat amb tots els repressaliats, i en primer lloc amb aquells que encara romanen a la presó i que cal alliberar.

A LA "ROCKWEL - CERDANS S. A."

Treballadors tècnics i quadres contra l'expedient de crisi

Gavà. — El 10 de gener, el Jurat d'Empresa de la "Rockwell-Cerdans S.A." ha estat oficialment informat de la presentació de l'expedient de crisi total.

Des de fa dos mesos, els treballadors de la "Cerdans", l'Associació Democràtica de Tècnics i Quadres, han denunciat documentadament que; si no fossin les maniobres dels ianquis de la "Rockwell" i la política del règim, la factoria de Gavà comptaria avui amb comandes de telers que assegurarien almenys dos anys de treball. Comissions de treballadors d'altres empreses de la comarca han acudit en comissió als "Sindicats" per expressar llur solidaritat amb els seus companys de la "Cerdans".

La primera resposta de la pantilla de la

CONTRA L'EXPEDIENT DE CRISI A LA MATACAS

Una vaga de tres hores ha paralytat la "Matacás" de San Feliu de Llobregat el dia 26 de gener. Era ja la tercera que es produïa en vuit dies i la situació de protesta continua. Les vagues són motivades per l'oposició dels treballadors a l'expedient de crisi que vol imposar l'empresa i contra l'aplicació d'un nou sistema de primes.

Reivindicacions a l'ENASA

Un escrit presentat a la Delegació Provincial del Treball pels Jurats i enllaços sindicals de l'ENASA demana que sigui aplicada la revisió de salaris a que tenen dret d'acord amb les clausules signades el gener de 1967. Els treballadors d'ENASA s'aixequen així contra la congelació dels salaris.

"Cerdans" ha estat una assemblea de les Comissions Obreres. Treballadors, tècnics i enginyers, amb el Jurat d'Empresa, han examinat el mateix dia les mesures a prendre. Simultàniament, un atur de mitja hora paralytava el treball en signe de protesta: tots els torns participaren a l'acció, secundada també pels treballadors de la filial "Retensa".

Durant les darreres setmanes, tota mena de rumors "optimistes" havien estat posats en circulació per tal d'adormir la vigilància dels treballadors. Però, com remarca la denúncia de l'Associació Democràtica de Tècnics i Quadres: "...els treballadors estan disposats a fer front a l'acomiadament total que pretén l'empresa. Per a això pensen posar en joc la força de llur unitat. Estan disposats a esgotar totes les vies legals en la defensa de llur treball. Però no estan disposats a cedir en llur propòsit si l'Administració els entrega al "pacte de la fam". I es disposen a lluitar perquè aquesta és l'única alternativa per a ells. Per que són llurs més directes interessos els que es decidiran en aquesta lluita."

Una comissió de dones a l'alcalde de Tarragona

Una comissió de vint-i-dues veïnes de Bonavista, barriada de Tarragona pràcticament privada dels més indispensables serveis públics, acudí a l'autoritat municipal a plantejar un conjunt de reivindicacions en nom del barri.

El Secretari que les rebé, més aviat fredament, exclamà que "demanaven moltes coses". Exclamació que en ésser coneguda per les veïnes del barri produí la natural indignació: "Caldrà tornar, en massa, totes, a l'Ajuntament, per a fer-nos escoltar", han dit les dones de Bonavista.